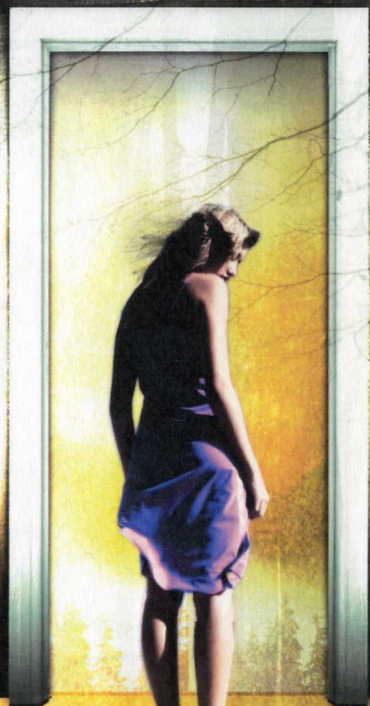

TRI ROKY JEJ ŽIVOTA SÚ ZAHALENÉ TMOU.
MOŽNO BY BOLO LEPŠIE, KEBY TO TAK OSTALO.

Návrat z temnoty

LIZ COLEYOVÁ

Návrat z temnoty

Návrat z temnoty

LIZ COLEYOVÁ

FORTUNA

Original title: Liz Coley: PRETTY GIRL-13

Copyright © 2013 by Liz Coley

Cover photo © 2013 by Sven Schrader/Getty Images

Cover design by Sammy Yuen and Tom Forget

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2013

Translation © Zuzana Kamenská, 2013

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Litera.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-179-2

Pre J., ktorá prežila.

PRVÁ ČASŤ

PROLÓG

STRATENÝ ČAS

ZABUDLA SI, AKO SKORO VYCHÁDZA SLNKO V LETNÝCH STANOVÝCH táboroch a ako nahlas ráno štebocú vtáky. Schúlila si sa vo svojom teplom spacom vaku, aby ti do tváre nesvietilo zelené svetlo, ktoré prenikalo cez zelenú nylonovú látku, ale nemohla si zaspať. Najprv si musela niečo urobiť. Keď si sa súkala zo spacáka, vzdychla si si.

„Čo je, Angie?“ Livin ospalý šepot zaznel zo záhybov jej spacieho vaku.

Katie sa so šuchotom zasunula hlbšie do pokojnej kukly a zakryla si hlavu.

„Musím ísť do lesa,“ odpovedala si. Tento kód medzi skautkami znamenal, že si potrebuješ odskočiť.

„Už je niekto z nášho tábora hore?“ Liv pootvorila oči a pozrela sa na teba.

„Asi nie.“ Potiahla si nosom. „Ešte nezaložili oheň na raňajky.“

Liv sa rozšírili oči. „No my nie sme na rade, či?“

„Nie. Ešte spi.“

Otvorila si zips na stane a vklázla si do čerstvého ružového rána. Vysoko nad korunami stromov plávali červenkasté oblaky. Ihličie pod nohami tlmilo zvuk tvojich šlápiek, keď si sa zakrádala od tábora. Všetci ešte spali. Slnko zatiaľ nestihlo zohriať vzduch a ty si mala oblečené tričko s krátkymi rukávami. Na rukách ti naskočili zimomriavky.

Čistinku, kde si vaša skupina včera poobede rozložila tábor, obkolesovalo niekoľko tisíc ihličnatých stromov – borovica stočená, borovica ťažká, borovica Jeffreya, borovica Lambertova. Pani Wellsová ti prikázala naučiť sa naspamäť, ako vyzerá ich kôra a ihličie, aby si získala odborku z rozpoznávania stromov. Našla si chodník, po ktorom ste včera pochodovali do táboriska, a chvíľu si po ňom kráčala. Hľadala si trochu hustejší porast stromov. Viac súkromia ti divočina poskytnúť nemohla. Chodník lemovali malé plody augustových černíc. Za hrst' si zjedla ako skoré raňajky. Kyslá červená šťava ti zafarbila pery a prsty. Krížom cez chodník ležal padnutý strom, na ktorom rástla huba pripomínajúca lietajúci tanier. V duchu si ho zaradila medzi orientačné body. Potom si zišla z chodníka a prešla si šesť či sedem metrov do lesa na miesto aspoň trochu zakryté kríkmi, aby si sa vycikala.

Pomaly si sa otočila okolo vlastnej osi, aby si sa zbavila pocitu, že ťa niekto uvidí. Tento pocit si v lese mala vždy. Potom si si stiahla tepláky a čupla si si. Pre dievčatá je umenie cikať v lese bez toho, aby si zamočili nohy alebo oblečenie.

Zapraskal konárík a tebe to znelo ako rana z pušky. Srdce sa ti od šoku rozbúchalo. Očami si preletela smerom k zvuku. Čakala si, že uvidíš veveričku. Zajaca. Jeleňa. Hocičo iné, len nie

muža, ktorý skoro celý splýval s lesným porastom. Jediné, čo ne-splývalo, boli jeho tmavé oči – oči, ktoré na teba hľadeli s akýmsi známym hladom.

„Psst,“ priložil si prst na pery. Kráčal k tebe.

Usilovala si sa vytiahnuť si tepláky, ale od hanby a šoku ti zdreveneli ruky. Nemohla si odtrhnúť zrak od mužových očí. Nevidela si jeho tvár, lebo ťa paralyzoval svojím intenzívnym pohľadom. Nežmurkal. Otvorila si ústa, aby si niečo povedala, zakričala, prosila, no nevyšlo z nich nič – stiahlo ti hrdlo, akoby si okolo neho mala uviazanú slučku a on ju ťahoval. O chvíľku sa za tebou načialol. Pravou dlaňou ti zakryl ústa a ľavou ti skrútil ruku za chrbát, aby si sa mu nemohla vytrhnúť. Zabudla si dýchať.

„Nebráň sa, krásavica,“ zašepkal, pritlačil sa k tebe a vlhkými perami sa ti dotkol ucha. Brániť sa? Končatiny ti zoslabli. Hrozilo, že sa ti podlomia kolená. Nemohla si spraviť ani krok, niečo ešte bežať, utekať preč. Ako si sa mohla ubrániť? Zovrelo ti žalúdok a v ušiach ti zaznelo hvižďanie vetra, v hlave sa ti strhol hurikán.

V tom huriavku si začula piskľavý hlások malého dievčatka, ktorý na teba volal: „Rýchlo! Skry sa!“

Otvorila som ti hrdzavú bránu, aby si mohla vklznuť dnu.

Medzi sluchami si cítila bodavú bolesť. Ty si však stála zmrznutá v jeho zovretí. Ťahali sme ťa, kým sa niečo nezlomilo. Na chvíľku si sa zmrštila do maličkého, ostrého bodu svetla, pocítila si, ako ťa niečo odrezalo od vlastného tela.

Skryla si sa. Ukrývali sme ťa, kým hrozba nepominula.

Trvalo to veľmi, veľmi dlho.

VÝSLUCH

„TERAZ SA VRÁŤ,“ POVEDAL HLAS. ANGIE MEDZI LOPATKAMI POCÍTLA ŠTUCHNUTIE. UROBILA TACKAVÝ KROK VPRED A VYSTRELA ruky, aby udržala rovnováhu.

„Nerob,“ ohradila sa a rýchlo sa otočila, ale nikto za ňou nestál. Premkol ju zvláštny pocit, ktorý ju na chvíľu celkom ochromil.

Striaslo ju a pokrútila hlavou, aby si ju prečistila. Keď sa jej hlava prestala točiť, znova otvorila oči. Zažmurkala a zaostrila na svoju ulicu. Na svoju slepú ulicu, na domy svojich susedov. Slnko svietilo vysoko na bezoblačnej azúrovej oblohe. Horúce vetry Santa Any čechrali ambrovníky. Okraje padajúcich listov naberali červenkastú farbu. Na chodníku boli roztrúsené pichľavé guľaté plody, pripomínajúce maličkých ježkov. V auguste?

Niečo ťažké jej ťahalo ľavú ruku k zemi. Bola to len igelitová taška. Kde mala kempingový výstroj? Nadvihla tašku, aby do

nej nazrela, a vtedy si všimla čosi čudné. Od prekvapenia pustila tašku a zadívala sa na svoju ľavú ruku. Niečo vážne nebolo v poriadku. Toto nebola jej ruka. Toto neboli jej prsty. Tieto prsty boli dlhšie a tenšie, ako mali byť. A na prostredníku mala nastoknutú čudnú striebornú obrúčku. Pokožku mala suchú a drsnú. Okolo zápästí sa jej ťahali tmavé jazvy, pripomínajúce náramky. Otočila pravú ruku a hľadela na neznáme praskliny a mozole na svojej dlani. Na skúšku ju zovrela do päste. Niečo... nesedelo.

Angie sa zamračila a rýchlo sa obzrela. Ako sa sem dostala? Nepamätala si, že by sem kráčala. Bola predsa... v lese? Bola úplne zmätená.

Zaškvrkalo jej v bruchu a jej pravá ruka okamžite vyletela k drieku – pevnému a chudému. Odkiaľ sa na nej nabrala tá ohavná košeľa? S kvetmi a volánmi? To vôbec nebol jej štýl. Určite si ju nekúpila ani Liv či Katie. A keby si ju aj jedna z nich kúpila, v nijakom prípade by si takú otrasnú vec nepožičala.

Zdvihla tašku a nakukla dnu. Videla zbierku cudzieho šatstva. Prázdnotu v žalúdku vystriedala nevoľnosť. Hlava jej plávala, bola dezorientovaná a celkom mimo.

Angie očami prešla po domoch v slepej ulici. Autá pred nimi vyzerali presne tak, ako mali, čo ju utešilo, kým nezazrela pani Harrisovú s kočíkom. Vchádzala do garáže. Pani Harrisová predsa nemala deti.

Rozbehla sa a po prvý raz pocítila otlaky na chodidlách a bolesť v nohách. Domov, musela sa dostať domov. Samozrejme. Stratila sa v lese. Teraz bola doma.

Pod trstinovou podložkou nahmatala kľúč a odomkla si červené vchodové dvere. „Mami!“ zakričala. „Hej, mami, som

doma!“ Vošla dnu. Na schodoch sa zjavila mama, hnala sa nadol, nohami sa ledva dotýkala podlahy, na tvári mala šokovaný, neveriacky výraz a potom vybuchla do plaču. Zovrela Angie do náručia a bez slova vzlykala.

„Mami,“ povedala Angie do maminých vlasov. „Mami, nemôžem dýchať.“ Taška s tlmeným buchnutím dopadla na dlážku. Z pier si odhrnula niekoľko maminých vlasov. V jej hneďých kučerách si všimla strieborné pramienky.

„Nemôžeš dýchať... nemôžeš dýchať?“ mama uvoľnila objatie. Chytila Angie za plecía a uprela pohľad na jej tvár. „Nemôžeš...“ Zasmiala sa. Znelo to ako napäté, hysterické šteknutie. „Panebože! Panebože! Zázrak! Vďakabohu. Vďaka.“ Zdvihla oči k stropu. „Vďaka,“ zopakovala.

Na poschodí sa ozvalo spláchnutie záchoda a potom k nim doľahol otcov hlas: „Margie, čo je to tam za hluk?“

Mama pošepkala Angie: „Ach, tvoj otec... On jednoducho...“ Stratila reč. Mala bledú tvár. Priveľmi okrúhlu a bledú.

Mlčanie vyplnili otcove kroky na medziposchodí. Chvíľku tam len stál, s rukami prilepenými k lícam. Díval sa na Angie a oči sa mu zaliali slzami. „Angela? Si to naozaj...“ Zadrhol sa mu hlas.

Angie sa pozerala z jedného na druhého. „Áno. Som to naozaj... Čo sa deje?“ Nielen ona bola nejaká iná. Aj s rodičmi nebolo niečo v poriadku. Po chrbte jej prebehol mráz.

„Anjelik?“ Otec to slovo zašepkal. Stál na medziposchodí, zamrznutý v tom čudnom momente. Jeho čierne vlasy boli celkom šedivé. Jeho vlhké oči mali aspoň sto rokov.

Angie začalo tlŕť srdce a nohy sa jej chveli, akoby sa samy od seba chceli rozbehnúť preč. „Prestaňte s tým! Úplne ma desíte.“

„My ťa desíme?“ Mama sa znova hystericky rozosmiala. „Angie, kde... kde si bola?“

„Veď to viete.“ Stiahlo jej žalúdok. „Stanovať.“

Bez slova na ňu hľadeli a jej sa zrazu ťažko dýchalo. „Stanovať,“ povedala o niečo rozhodnejšie. Otec sa na ňu zarazene pozeral z medziposchodia. „Stanovať,“ zopakoval. „Stanovať?“ Hlas mu preskočil o oktávu vyššie. „Stanovala si tri roky?“

Angie zamkla dvere na kúpeľni a oprela sa o ne chrptom. Jej obľúbené uteráky, krémové s ružami, viseli na háčiku, presne tam, kde ich nechala. Voňali avivážou. V živote nebola taká šťastná, že vidí uterák. Bolo to dokonalé. Bolo to presne také, aké to malo byť. Na rozdiel od jej rodičov.

Uťahovali si z nej? Zbláznili sa? Nemohla zmiznúť na tri roky. Také niečo by predsa človek len tak nezabudol!

Pustila vodu do umývadla a potom sa pozrela do zrkadla, odkiaľ na ňu hľadela tvár s jasnými sivými očami. V tej chvíli totálneho prekvapenia zabudla dýchať.

Dievča v zrkadle by mohlo byť jej staršou sestrou. Bolo vyššie a chudšie. Jeho líčne kosti boli vyrysované, zatiaľ čo Angine boli mäkké a okrúhle. Malo bledú tvár, kým Angina bola opálená po lete strávenom pri bazéne. Dievča malo dlhé vlasy špinavej blond farby, zatiaľ čo na Anginých bol melír a mala ich ostrihané na mikádo. Dievča malo na rukách svaly, sivú pokožku, jazvy a ešte jednu zvláštnosť, pre ktorú bolo pre Angie neznámou osobou. Na hrudi malo oblíny – prsia. Angie skĺzla pohľadom na svoj hrudník. Čo to, dopekla, je?! Prsia? Kde sa tam nabrali?

Prešla prstom po vrchnom gombíku košele. Bála sa pozrieť.

Vyľakalo ju trieskanie na dvere. „Angela! Angela, preboha, nesprav nejakú hlúposť!“ Otcov hlas znel vystrašene. „Neurob... nie...“

Angie otočila kľúčom a otvorila dvere. „Nič také som nechcela,“ zamrmlala. Zapýrila sa pod náhlým návalom pocitu viny. Za čo sa cítila vinná?

Otcovi sa v tvári zračilo napätie. Na čele sa mu perlil pot. Angie fascinovane hľadela na tie kropaje potu. Uvedomila si, že otec mal oholenú len polovicu brady.

Pohľadom sklúzol vpravo od nej. Prehovoril hlbokým a zachrípnutým hlasom: „Detektív Brogan príde o pätnásť minút. Povedal, že sa nemáme dotýkať ničoho, čo by mohlo poslúžiť ako dôkaz.“

„Dôkaz čoho?“ nechápala Angie. Ťaživé ticho, kým otec zvažoval odpoveď, vyplňal zvuk tečúcej vody. Ich pozornosť upriamil na umývadlo.

„Panebože, Angela! Dúfam, že si práve zo seba nič nezmyla. Však nie?“

Ukázala mu špinavé ruky. V záhyboch a póroch pokožky mala toľko usadenej špiny, že boli skoro sivé. „Dôkaz?“ zopakovala. „Oco, dôkaz čoho?“

Otcove ústa sa na chvíľu bolestivo skrivilili. Pot mu už stekal po sluchách. „Dôkaz čohokoľvek, po komkoľvek a po akomkoľvek mieste.“

Angie sa naňho zmätene dívala.

Na čele sa mu objavili vrásky. Pod očami mal tmavé kruhy. „Naozaj nevieš, o čom rozprávam, však?“

Angie sa cítila hlúpo. Niečo od nej očakával. Nevedela čo, ale cítila, že v ňom vrie hnev. Čosi sa v nej pohlo, prešla k nemu a objala ho okolo pásu. Siahala mu po bradu. „Tak veľmi

ľa ľúbim,“ šepala. Cítila, že stuhol a potom sa odtiahol. Musela spraviť niečo zle. Spustila ruky. Prepadol ju strach.

„Musím, musím sa doholiť,“ povedal z ničoho nič a odvrátil sa od nej. „Zastav vodu. Chod' dole k mame a počkaj tam s ňou.“ Prešiel po chodbe k rodičovskej spálni a zavrel za sebou dvere.

Angie mala hmlistý pocit, že by bolo dobré, keby si poplakala, no všetko v nej bolo zamotané a zamrznuté, stiahnuté ako obrovský nádych predtým, ako sa dostaví bolesť. Mala chuť obhrýzť si necht na palci, ale bol odporne špinavý. A navyše „dôkaz“. Znova jej zovrelo žalúdok. Dôkaz čoho?

Jej pozornosť upútal zvláštny prsteň. Prečo si nevedela spomenúť, kde si ho kúpila? Z tej otázky bola čudne nervózna. V sluche pocítila varovné pichnutie blížiacej sa bolesti hlavy. Stiahla si striebornú obrúčku a položila ju na miskú s mydlom. Bolesť ustala. Prsteň pravdepodobne patrila Liv alebo Katie. Najlepšie bude priveľmi nad tým nepremýšľať.

Otcov holiaci strojček už bzučal, keď sa Angie náhlila po schodoch. Zastavila sa v polovici, jej nohy primrzli na medziposchodí. Ako stratené dieťa ostala stáť na polceste medzi otcom na poschodí a mamou na prízemí. Jej tep odbíjal sekundy. Nieкто prichádzal. Oco povedal, že detektív. Hľadela na vchodové dvere, kým sa za matným sklom neobjavil tieň.

Ozvali sa dve zaklopania a mama vyletela z kuchyne, aby otvorila dvere.

Za nimi stál vysoký ryšavý muž. Mama sa mu s tlmeným vzlykom hodila do náručia. Jednou rukou ju potľapkal po pleci a otočil sa k medziposchodiu, kde Angie stále váhala, či má zísť dole.

Mužovi sa rozšírili oči. „Angela,“ zašepkal. „Vitaj doma.“

Nežne sa oddelil od mamy a vystrel pravú ruku dlaňou nahor. Bolo to napoly gesto vyzvania a napoly pozdrav. „Prosím,“ prihovoral sa jej. „Nezideš k nám?“

Oco ho nazval detektív, muž však mal na sebe modré džínsy s dierou na jednom kolene. Rukávy flanelovej košele mal vyhrnuté nad laktami. Vyzeral neformálne, pohodlne a – udivene.

Angie urobila štyri kroky nadol a načiahla sa za jeho vystretou rukou. Bola obrovská. Tá jej sa v jeho dlaniach celkom stratila, keď ju chytil oboma rukami.

„Som z losangeleského okresného šerifského úradu. Detektív Phil Brogan,“ predstavil sa. „Prepáč, že som sa tu zjavil takto. Pracoval som v záhrade, keď mi Mitch zavolať, a okamžite som prišiel.“ Mal drsnú, mozoľnatú ruku, no jej dlaň držal opatrne a nežne ako novonarodené mačiatko. Naklonil hlavu a zadíval sa jej do tváre s nepatrným náznakom úsmevu na perách.

Angino napätie sa začalo rozplývať, mrazenie mizlo až do chvíle, keď to všetko pokazil.

„To je neuveriteľné,“ povedal. „Mám pocit, že ťa už poznám.“

Okamžite sa cítila odhalená, bezbranná. Poznal je úplne neznámy človek. Zalapala po dychu. Ovládla vzlyk skôr, ako sa jej vydral z hrdla. Keby teraz začala plakať, nikdy by neprestala.

„Panebože, veľmi ma to mrzí, Angela,“ hneď sa ospravedlnil a pustil jej ruku. „Mitch mi do telefónu naznačil, že asi trpíš stratou pamäti, že nevieš, ako dlho si bola preč ani kde si bola. Si dezorientovaná a to je pomerne bežné.“

Bola to pravda? Angie sa usilovala rozlúštiť jeho pohľad. Mal modré, láskavé, úprimné oči. Nenašla v nich hrozbu. Dobré. Možno to, čo sa jej dialo, nebolo také nezvyčajné. Pocítila iskričku nádeje. Možno jej naozaj pomôže prísť na to, čo sa stalo.

Prikývla a on sa na ňu milo usmial. „Podť.“ Rukou ukázal na obývačku pred nimi. „Nemusíme tu predsa stáť ako kolký.“

Zhora sa ozvalo buchnutie a Angie si predstavila obrovskú bowlingovú guľu valiacu sa dole schodmi, ktorá ich všetkých zrazí z neistých nôh, ale bol to len oco. Myklo jej kútikom úst. Detektív si to všimol a usmial sa na ňu očami. Mal zaujímavé oči. Tmavomodré dúhovky boli posiate oranžovými fliačkami. Nikdy podobné nevidela.

Oco prešiel popri nich a ani sa na ňu nepozrel. Diaľkovým ovládačom zapálil oheň. „Zdá sa, že jej je zima,“ povedal na vysvetlenie. Samozrejme, teplo plynového plameňa, bezpečne zavretého za sklenenými dverami, bolo prislabé na to, aby sa dostalo až k nej.

Angie prešla pohľadom po celej miestnosti. Všetko známe bolo na svojom mieste. Mäkké zelené vankúše na béžových kožených pohovkách. Závesy so vzorom listov, siahajúce po podlahu, boli odhrnuté, aby dnu prúdilo slnečné svetlo. Staromódny televízor v drevenej skrinke s ovládačom a televíznym programom. V knižnici na bočnej stene kopy kníh. Nebolo možné, aby v tejto miestnosti ubehli tri roky. V nijakom prípade. Nič sa tu nezmenilo.

Detektív sa posadil na stoličku, ktorá bola najbližšie pri Anginom mieste na pohovke. Výraz na jeho tvári znežnel. Dlaňou sa pošúchal po strnisku na brade. „Angela, je mi to veľmi ľúto. Viem, že je to pre teba nesmierne ťažké. Si zmätená.“

Naozaj to vedel? Angela o tom pochybovala. Zmenila sa jeho realita jedným mihnutím oka? Upierala pohľad na svoje kostnaté kolená. Potláčala nebezpečné slzy. Kolená sa pred jej očami rozmazávali. Prestaň!

Brogan jej jemne položil ruku na sklonenú hlavu. „Určite teraz najviac túžiš po chvíľach s rodinou a chceš, aby som ťa nechal na pokoji.“

Takmer nebadateľne prikývla. Bola mu vďačná za porozumenie. Vedela, že to myslel úprimne – chápal, aká je nestabilná. Nezdalo sa jej, že by to bola len policajná technika, ktorou sa ju usiloval pripraviť na výsluch.

Mama, sediaci vedľa nej, jej stisla ruku a Angie sa zadívala do detektívových vážnych očí. Na lícach mal pehy. To si predtým nevšimla. „Lenže...“ povedala namiesto neho, lebo cítila, že tam smeruje.

„Lenže mojou prácou je zistiť, či došlo, alebo nedošlo k zločinu, ktorý treba vyšetriť. Najmä ak máme nové stopy. Rozumieš?“

Stiahlo jej hrdlo a mala pocit, že sa povracia. Sťažka prehltla. „Zločin? Spravila som... Spravila som niečo zlé?“

„Nie, ty nie, Angie!“ vyhrkla mama a nechtiac nechtami zaryla do Anginej dlane. Angie trhlo.

„Margie.“ Brogan sa pozrel na mamu a zdvihol obočie. „Prepáč, Angela. Mám len niekoľko otázok, ktoré ti musím položiť hneď teraz. Potom budú nasledovať ďalšie kroky.“

„Aj ja chcem vedieť zopár vecí,“ skočil mu do reči otec. „Ako si sa, preboha, dostala domov, Angela? Pomohol ti niekto? Prešla si celú cestu pešo?“

„Áno.“ Z pier jej uletelo jediné slovo, ktoré však nedávalo zmysel. Odkiaľ? Angie netušila.

„Nebud' smiešny, Mitch!“ zahriakla ho mama. „Z miesta, kde zmizla, k nám domov je to viac než tridsať míľ.“

„Dolu kopcom,“ zašepkala Angie. Nikto ju nepočul. Odkiaľ sa nabrala tá myšlienka?

„Okrem toho,“ pokračovala mama, „mohla byť hocikde. Úplne mimo Kalifornie.“

Brogan sa postavil a začal sa pomaly prechádzať po izbe. Angie ho sledovala pohľadom. Zmenil sa – už to nebol ten pohodlne oblečený muž v džínsoch. Nežná, chápavá tvár razom zmizla. Teraz bol leopardom na love. Policajtom na pochôdzke. Angie bola v strehu.

Aj hlas sa mu zmenil. Bol ostrejší, chladnejší. „Angela. Tušíš, ako dlho si bola preč? Pamätáš si niečo o tom mieste? Hocičo?“

„Nie. Ja... hm, nie. Nemám ani poňatia.“ Angela ukázala na rodičov. „Hovorila, že prešli tri roky. No... ja neviem. Nezdá sa mi to. Bolo to len niekoľko dní.“

„Utekla si naschvál?“

Angie sa zamračila. „Utekla? Nie. Samozrejme, že nie.“

„Nemala si doma nejaké problémy? Prípadne v škole alebo v cirkevnom zbore? Nepotrebovala si si spraviť pauzu? Odдыхnúť si od niečoho? Od niekoho?“ Jeho pohľad bol zvedavý, povzbudivý, ale zároveň desivý. Prechádzal sa, sledoval a počúval.

„Nie. O čom to vravíte? Všetko je v poriadku. Bolo... v poriadku.“

Mama ju objala okolo pliec. Angie sa o ňu oprela, aby zdôraznila svoje slová.

Brogan prikývol. Nato prehovoril pomaly a opatrne: „Dohodla si si s niekým stretnutie? Navštívila si nejakú internetovú stránku, kde si sa zblížila s niekým zaujímavým?“

„Nie som predsa idiot! Nie a nie.“ Aké hlúpe otázky! Zmocňovalo sa jej vyčerpanie. Čo mala povedať, aby ju už konečne prestal trápiť?

Detektív pokrčil plecami. „Dobre. Na počítači doma ani v škole sme nenašli nijakú stopu, ktorá by tomu nasvedčovala, no aj tak som sa to musel spýtať.“

Otec konečne prestal stáť ako soľný stĺp a sadol si do kresla. Nahlas si pri tom vzdychol. Čo si myslel? Že sa s niekým len tak vyparila?

Brogan zachytil otcov výraz a vyslal k nemu varovný pohľad. Bolo ľahké čítať detektívovu tvár. „Angela, skúšala si niekedy alkohol alebo drogy? Veľa detí v tvojom veku s nimi experimentuje. Odpovedz mi úprimne. Nebudeme sa na teba hnevať, nebudeme robiť scény. Zoženieme ti pomoc.“

„Zlatko, môžeš sa nám zveriť,“ pridala sa mama. „Nebudeme ťa za to odsudzovať. Sľubujem.“

Mama možno nie, ale otec by ju súdil, napadlo jej, keď videla, ako si laktami vyrýva diery do kolien.

Mama ho potľapkala po ruke a s nenútenou samozrejmosťou vyhlásila: „To by vysvetľovalo, prečo má zahmlenú pamäť.“

Angie nahnevane zastonala: „Nie, tak to nebolo. Nikdy som nepila nič iné ako víno pri Večeri Pánovej. Nikdy som neskúšala drogy. Raz som si potiahla z cigarety. A bolo to úplne nechutné, aby ste vedeli.“

„Môžem si obzrieť tvoje ruky?“ opýtal sa Brogan. Nebola to žiadosť. Bol to príkaz.

Vyvrátila oči a bez slova predpažila. Jej ruky boli pridlhé, pritenké, pribledé a mala pocit, že sú to cudzie ruky pripevnené k jej telu. Brogan prešiel prstom po neznámych jazvách na jej zápästiach, otočil jej dlane, aby si mohol pozrieť krátke, rozštiepené nechty, a potom si znova prezrel jej špinavé, stvrdnuté dlane. Prstom obišiel krúžok, ktorý jej na prostredníku zanechala obrúčka. Ostala po nej čistejšia, bledšia pokožka.

Pozrel sa na ňu s otázkou v očiach. „Vieš o tom niečo?“

Za uchom pocítila silné bodnutie. Prižmúrila oči a potriasla hlavou, čo znamenalo jasné nie. Bolest' poľavila. Vyčistila sa jej myseľ. Zdalo sa jej, že hmla sa rozplynula.

Stisol pery. „Maj so mnou strpenie. Pod' sa so mnou pretláčať.“ Posadil sa do kresla a položil si lakeť na konferenčný stolík.

„Vyhráte. Máte obrovské ruky,“ predpovedala Angie. „Navyššie máte oveľa dlhšiu ruku než ja.“

Zdvihol kútik v slabom úsmeve. „Predsa len by som to skúsil. Prosím.“

Angie sa zasmiala. „Jasné.“ Chytila ho za ruku a potlačila. Jej prsty zmizli v jeho zovretí, ale ruka sa mu zakývala. Zatlačil. Stretol sa s odporom. Prekvapila ho sila ukrývajúca sa v jej chudej ruke. Napli sa jej svaly. Jeho ruka bez varovania poľavila a ona ho premohla. „Nechali ste ma vyhrať,“ obvinila ho.

„Možno trochu. Zjavne si manuálne pracovala. Dlho. Na svoju veľkosť si veľmi silná.“

„Panebože!“ Mama vyskočila z pohovky a zopla ruky. „Manuálna práca? Hovoríte, že ju uniesli otrokári?“

To je trapas, napadlo Angie. Brogan však maminu otázku zjavne zobral vážne. „Nie, Margie. To je nepravdepodobné. Bola pomerne neďaleko.“

„Neďaleko? Po celý čas?“ otcovi sa čudne chvel hlas. „Podľa čoho usudzujete?“

„Jej oblečenie vonia živicom a dymom.“

Angie si ovoňala rukáv. Mal pravdu. No, samozrejme, to dávalo zmysel. Včera večer si predsa opekali pri táboráku. Vône sa však v odeve neudržia tri roky.

„Pravdaže,“ odvetila prosto. „Stanovala som.“

„Nič iné si nepamätáš?“ opýtal sa Brogan.

Už jej to začínalo liezť na nervy. „Pozrite,“ začala. „Povedala som vám, vám všetkým, že si nič iné nepamätám. Stanovala som. Potom som sa ocitla tu. Nespomínam si, či ma niekto odviezol domov, alebo som celú cestu prešla pešo. Nič si nepamätám. Odrazu som bola tu.“

„Angela, koľko meriaš?“ Detektív vystrel dlane, aby jej rodičom zabránil zasiahnuť.

„Stopäťdesiattri centimetrov,“ odpovedala bez zaváhania. Kútikom oka videla, že mama mierne zavrtila hlavou.

„A koľko vážiš?“

„To je trochu osobné, nie?“ ohradila sa.

Brogan sa po prvý raz doširoka usmial. „Prepáč. Áno. Odhadovanie váhy mi však veľmi nejde. Päťdesiat kilogramov?“

„Fíha! Fakt vám to nejde.“

„Veď som ti to vravel.“ Bol úprimný a jeho úškrn bol nákazlivý. „Prepáč. Viac?“

Angie sa takisto po prvý raz zasmiala. „Keď som sa naposledy vážila, mala som štyridsaťtri kíľ.“ Jej smiech znel zachrípnuto, vŕzgavo, zabudnuto.

„A koľko máš rokov?“

„Trinášť,“ odvetila.

Mama na ňu zízala s otvorenými ústami. Než ju Brogan stihol zastaviť, vyšlo z nej zasyčané: „Še...“

Otcovi však detektívovo gesto ušlo. „Má šesťnásť,“ trval na svojom. „Máš už šesťnásť, Angela. Nepochopila si, čo sme ti doteraz hovorili?“

Angie hučalo v hlave. Čo sa to s nimi všetkými stalo? Otec bol napätý a nahneváný – volal ju Angela, len keď bol na ňu našťvaný. Bola predsa jeho malý anjelič, jeho Angel. Nespravila

nič zlé, iba sa asi stratila. A nebola to jej chyba. Navyše... už bola doma.

Z ničoho nič sa v nej prebudila zlosť. „Prestanete konečne s touto hlúpu hrou? Mám trinásť!“ Hlas sa jej zadrhol v hrdle. „Mám trinásť.“

Cez slzy videla detektívovu tvár rozmazane, ale aj tak rozzúrene prehovorila priamo k nemu: „Volám sa Angela Gracie Chapmanová. O tri týždne nastúpim do ôsmeho ročníka na flintridgeskej strednej škole La Cañada. Mám trinásť rokov. Myslím si, že som zabúdila v lese, hoci si tým nie som istá. Chcem sa osprchovať, najesť a ísť spať.“ Zlostne si prekrížila ruky na hrudi a usilovala sa ignorovať mäkké hrbolčeky, ktoré tam nemala mať.

Mama sa postavila. Položila Angie ruku na plece a toto gesto bolo ako čarovný ochranný plášť. „Detektív, Angie má pravdu. Všetci sa najprv musíme trochu spamätať. Nemohli by sme to dokončiť neskôr?“

Angie pocítila vlnu úľavy. Mama sa všetkých zbaví, uloží ju do postele, a keď sa zobudí, všetko bude zasa normálne.

„Lutujem, Margie. Kiežby to bolo možné.“ Brogan sa zadíval na Angie. „Angela, podľa mňa súvisia tvoje ťažkosti s pamäťou s retrográdnou amnéziou a posttraumatickým stresom. Vieš, čo to znamená?“

„Nič si nepamätám, lebo som priveľmi vydesená,“ odvrkla.

„Áno, niečo také. Bol by som rád, keby si sa čo najskôr stretla s jednou z našich najlepších forenzných psychologičiek. Mitch, Margie, dohodnem stretnutie a zavolám vám.“

„Takže sme skončili?“ opýtala sa Angie. Bola na pokraji síl.

„Hneď po lekárskej prehliadke,“ prisvedčil Brogan. „Zavolám im a vybavím ju.“

Otec obrátil svoju pozornosť na niečo za oknom. Mal úplne nečitateľný výraz, pôsobil ako kamenná socha. Plecia mal nadvihnuté až k ušiam.

„No tak, Phil,“ zaprotetovala mama. „Je to nevyhnutné? Teraz? Je vyčerpaná. Pozrite sa na ňu.“

Brogan zachytil Angin zúfalý, prosebný pohľad. Kútiky úst mu ovisli do nešťastnej grimasy a znova sa zmenil na chlapíka v roztrhaných džínsoch. „Hej. Viem, ale musí to byť. Veľmi, veľmi ma to mrzí.“

Prečo sa stále ospravedlňoval? Nič sa tým nezmenilo.

Brogan stíšil hlas, hoci tam nebol nikto, kto by ich mohol počuť. Hovoril otočený k otcovmu chrbtu, nie k nej. „Angela zjavne s niekým žila. Nebola na ulici. Nie je podvyživená. Nieкто sa o ňu staral. Možno má na sebe dôležité stopy DNA. Nemôžeme si dovoliť otáľať.“

„Na oblečení?“ opýtala sa mama. „To vám predsa môžeme dať aj hneď.“

Detektív sa na mamu veľavravne pozrel a konečne obrátil pozornosť na Angie. „Angela, keďže sa nemôžeme spoľiehať na tvoju pamäť, musíme zistiť, či ťa nieкто sexuálne nenapadol.“

Angie znova vybuchla: „Pokojne to povedzte, detektív! Nemusíte šetriť moje city. Znásilnil. Chcete vedieť, či ma nieкто neznásilnil. Nemyslíte si, že by som o niečom takom vedela? Nemyslíte si, že by som si niečo také pamätala?“ Hruď sa jej dvíhala, akoby práve dobehla dvanásťminútovku.

„A pamätáš si to, Angie?“ nežne sa jej spýtal.

V mysli sa jej zablysol obraz úzkych tmavých očí a s bolestivým krčom zasa zmizol. Mysel mala zrazu prázdnu, jasnú – jej zlosť sa vyparila, akoby jej v hlave práve doznela búrka. Bola

pokojná. Vyprázdnená. Uľavilo sa jej. Bola v bezpečí. „Nie. Nič si nepamätám.“

„Presne o to mi ide,“ povedal.

„Môžem sa potom osprchovať, prosím?“

„Samozrejme. Margie, prosím vás, zoberte jej aj niečo na prezlečenie, lebo tieto šaty si necháme.“

Na chodbe si natiahol gumené rukavice a zdvihol igelitovú tašku. „Vieš, čo je vnútri, Angela?“

Pokrčila plecami. „Asi len oblečenie.“

„Poznáš toto?“ Vytiahol károvanú blúzku.

Pokrútila hlavou. V žalúdku pocítila čudné chvenie.

Zalovil hlbšie a vytiahol žltú zásteru. Angie pokrčila nosom. „Nie.“

Znova vsunul ruku do tašky a vybral maličkú čiernu čipkovanú košieľku.

„Dobrotivý Bože!“ zavzdychal otec a zbledol. Rukami si prečesal vlasy a zopol ich za hlavou.

Angie pocítila, že sa jej trasú ruky. „Nie... to nie je môj štýl,“ povedala rýchlo. V hrdle sa jej vytvorila hrča. Kde nabrala tie otrasné veci?

Brogan znova siahol do tašky. „Ach. Nečudo, že je taká ťažká. Toto poznáš?“

S prižmúrenými očami sa zadívala na knižku *Radost' z varenia*, ktorú držal v ruke. „Mama má takú. Ja nevarím.“

Naspodku tašky bol najčudnejší predmet – tenká kovová tyčka, ostrá na jednom konci, tupá na druhom. Brogan si ju položil na vystretú dlaň. „Toto spoznávaš?“ spýtal sa tónom, ktorý mal pôsobiť prirodzene, ale Angie okamžite zbystrila pozornosť.

„Nie. Čo je to?“ zaujímalo ju.

„To je po domácky vyrobená zbraň. Takéto nože si často vyrábajú väzni.“

„A prečo to tam bolo?“ nechápala Angie.

Brogan sa na ňu díval svojimi leopardími očami s oranžovými fliačikmi. „Podľa mňa si si zbalila veci, ktoré ti boli najdrahšie. Mohlo to tam byť na sebaobranu alebo...“

„Nikdy, nikdy v živote som to nevidela!“ vyhrkla Angie. Hrana tej zbrane vyzerala veľmi ostro. Nebezpečne. „Koľko škody môže narobiť taký malý nôž?“ vyzvedala.

„Hm, bezpochyby by sa ním dalo zabiť,“ pokojne odvetil Brogan. „Keby si vedela, ako ho použiť.“ Spôsob, akým to povedal, jej nahnal zimomriavky.

2

LEKÁRSKA PREHLIADKA

„ANGIE, ZVLÁDNEŠ TO?“ SPÝTALA SA MAMA TRETÍ RAZ ZA POSLEDNÉ tri minúty. Mala červené líca, akoby sa hanbila za to, koľko zmätku spôsobil ich príchod na pohotovosť. Angie sa nevedela zbaviť pocitu, že všetci na nich zízajú.

„Len to už chcem mať za sebou,“ hlesla Angie. Medzi ušami jej pulzovala tupá bolesť. Bola priveľmi vyčerpaná, aby cítila niečo viac. Mama bola dosť vystrašená za obe. „Nemám predsa na výber, či?“

Keď detektív Brogan začul jej hlas, otočil sa k nej. „Vlastne máš. Potrebujú tvoj súhlas. Táto lekárska prehliadka je však nesmierne dôležitá pre naše vyšetrovanie. Na to, prosím ťa, nezabúdaj.“

Tichými, ľahkými krokmi k nim pristúpila sestrička v teniskách a s doskami v ruke. Najprv pozrela do papierov, potom na Angie a tvárou jej preletel ľútostivý výraz. „Podťe so mnou do ordinácie, tam ťa vyšetříme.“

Otec vyzeral, akoby chcel niečo povedať, no namiesto toho sa zadíval na svoje nechty. „Ja radšej, hm, počkám s detektívom tu.“

Ordinácia mala šokujúco biele steny. Na svetlomodrom strope boli namaľované biele oblaky. Vyšetrovací stôl bol príkrátky, aby sa naň mohla vystrieť, a Angie premýšľala, či z neho nespadne. V skutočnosti to bolo sklopené gynekologické kreslo, ale také zariadenie doteraz nevidela. Počúvala s otupeným, odosobneným pocitom, kým jej sestrička vysvetľovala, ako prebieha vyšetrenie pri podozrení zo znásilnenia. Toto nemohla byť pravda.

Sestrička zobrala pero. „Zlatko, tu to podpíš. Dobré?“

Veľmi pomaly, dokonalým krasopisom, napísala Angela Gracie Chapmanová a ľutovala, že nemá viac mien, aby to trvalo dlhšie. Prázdne miesto vedľa podpisu jej kládlo otázku, na ktorú vôbec nepoznala odpoveď. „Mami, koľkého je dnes?“

„Osemnásteho septembra,“ odvetila mama.

Angie silno žmurkla a napísala dátum. Potom podala pero mame, aby sa podpísala do kolónky rodič/zákonný zástupca neplnoletého.

Mama bez slova jedným ťahom preškrtila rok a opravila ho.

Angie prehltla kyselinu, čo jej vystúpila do hrdla. Tri roky. Jedným škrtom pera. Ako sa to mohlo stať?

Mamina ruka visela nad papierom. „Ešte nikdy nebola u ženského lekára.“

„Chcete sa ňou ostať v miestnosti?“ opýtala sa sestrička.

Angie sa stretla s maminým zmäteným pohľadom. Potriasla hlavou. „To by bolo čudné,“ povedala. „Mama by mala počkať vonku. S otcom.“

Sestrička sa dotkla maminho pleca. „Pani Chapmanová, budem tu počas celého vyšetrenia. S takýmito prípadmi

mám dlhoročné skúsenosti. Pokojne mi dajte dcérkine šaty na prezlečenie.“

Mamina tvár sa zmietala medzi previnením a úľavou. Podpísala formulár a pobožkala Angie na líce. „Budem vedľa, miláčik. Neďaleko. Na chodbe.“

Keď sa dvere zavreli, Angela mala pocit, že má oveľa menej ako šesťnásť, ba dokonca menej ako trinásť. Cítila sa na sedem. Najradšej by zakričala na mamu, aby sa vrátila, držala ju za ruku a uisťovala ju, že všetko bude v poriadku. Chcela, aby jej mama pripomenula, že si má pri odchode vypýtať nálepku, alebo sa jej spýtala, či sa cestou domov nechce zastaviť na zmrzlinu. Takto jej mama doteraz pomáhala prežiť lekárske prehliadky, zahanbenie z nahoty, chlad ordinácie a príšerné čakanie na pichnutie ihly.

„Dobre, Angela. Vydrž.“ Sestrička na podlahu rozprestrela plachtu. „Prosím, postav sa do stredu a polož na ňu svoje oblečenie tak, aby sa nedotýkalo dlážky.“

„Prečo?“ opýtala sa Angie, keď si rozopínala kvetovanú košeľu. Mala nemotorné, traslavé prsty.

„Na tvojom šatstve by mohli byť stopy ako vlasy či vlákna. Aj topánky.“

„Aha.“ Zahanbene si rozopla nohavice. Nemohla ich nazvať svojimi, keďže ich v živote nevidela. Skĺzli na zem. Potom si vyzula topánky. V sterilnom svetle jej pokožka žiarila nabiele. Keď jej nabehli zimomriavky, akoby sa jej prilepila k svalom. Potom si stiahla ponožky.

„Z čoho máš tie jazvy, poklad?“ opýtala sa sestrička a ukázala na Angine nohy.

Pohľadom nasledovala sestričkin ukazovák. Obrátil sa jej žalúdok. Do úst sa jej znova drala kyselina. Okolo každého

členka mala päťcentimetrový pás hrubej, vypuklej jazvy. Rýchlo si zakryla ústa rukou, aby sa nepovracala. „Neviem,“ zašepkala pomedzi prsty. Zaslzili sa jej oči.

Panebože! Čo sa jej stalo? Mala totálne nechutné nohy! Odporné! Už nikdy v živote si nebude môcť obuť sandále.

Prekrížila si ruky na nahej hrudi a dlane si vopchala pod pazuchy. Triasla sa. Oblečené mala len nohavičky. Boli malé a vyblednuté, ale napriek všetkému ich spoznala. Tie boli naozaj jej. Na bokoch jej poletovali sprané motýle. Sústredila sa na ne a usilovala sa načerpať útechu z jedinej veci, ktorá v tej chvíli dávala zmysel.

Sestra zdvihla zrak od dosiek s papiermi. „Poklad, všetko si vyzleč a sadni si na vyšetrovacie kreslo. Je na ňom položená papierová košeľa.“ Stlačila gombík na interkome na stene, aby privolala lekára.

Angie si vyzliekla motýlie nohavičky a rýchlo prebehla k stolu. Tvrdá jednorazová košeľa ju síce škriabala, aspoň však bola znova zahalená. Nohy jej viseli cez okraj kresla. Všimla si, že má modré, kostnaté kolená. Sledovala, ako sestrička zbiera veci, ukladá ich do plastových vrecúšok a označuje ich.

„Teraz rýchla manikúra,“ usmiala sa na Angie a vyškrabala jej špinu spod nechťov do sklenenej fľaštičky. „Prepáč,“ nakukla pod Anginu papierovú košeľu. „Nemáš dosť chĺpkov na prečesanie,“ záhadne poznamenala a spustila papierový odev na Angino lono. Angie si bezradne prekrížila členky.

„Otvoriť, prosím.“ Angie mechanicky otvorila ústa a sestrička jej spravila výter. Natiahlo ju, a tak začala prudko dýchať nosom, aby sa nepovracala. Sestrička jej dôkladne zvnútra vyšúchala líca a jazyk vatovou paličkou, ktorú vložila do dlhej skúmavky.

Nato zobrala pero a dosky s papiermi. „Dátum poslednej menštruácie?“

Angie sa zapýrila. „Ešte som nemala menštruáciu. V tomto som trochu oneskorená.“

Ozvalo sa hlasné zaklopanie a vstúpil lekár. Angie sa zadrhol dych. Bola presvedčená, že príde žena. Panebože! Doteraz nikdy nebola na prehliadke u muža.

Angie stisla kolená, zachvela sa a prezrela si ho od hlavy po päty. Vyzeral staro. Mal prešedivenú bradu a priateľskú vráskavú tvár. Vďaka tomu sa jej celá situácia zdala o niečo menej ponížujúca, než keby ju vyšetroval pekný mladý lekár. Rozplietla si prekrížené prsty a potriasla mu rukou, ktorú jej podával. Jej dlaň bola spotená, kým jeho bola teplá a suchá.

„Ahoj, Angela. Volám sa doktor Cranleigh. Chceš sa ma pred vyšetrením niečo spýtať?“

Zamyslela sa. „Bude to bolieť?“

„Je možné, že asi tridsať sekúnd budeš pociťovať trochu nepríjemný tlak alebo mierne kŕče, no bolieť to nebude. Dobré?“

Angela prikývla. Nijaké prázdne sľuby. To sa jej páčilo. „Aj keď som ešte panna?“ dodala.

„Aj ak si panna,“ odvetil. „Povedali mi, že možno trpíš traumatickou amnéziou. Nemýlim sa?“

Znova prikývla.

„Veľmi ma mrzí, čím musíš teraz prechádzať.“ Otočil sa k umývadlu, aby si umyl ruky.

Ako mala na to odpovedať? „Hm. Ďakujem.“

Sestrička postávala v úzadí. Teraz bola len mlkvou svedkyňou. Angie by zaujímalo, nad čím premýšľala a koľko dievčat či žien už takto vyšetrila. Možno to bolo iné, ak pacientku naozaj znásilnili, ak bola plná zlosti, ak túžila po pomste.

To však nebol Angin prípad.

Doktor Cranleigh si natiahol latexové rukavice. „Takže. Máme tu záhadu. Hľadáme stopy, ktoré by nám napovedali, čo sa ti stalo a kde si bola. My dvaja sme teraz tím. Sľubujem, že všetko urobím čo najrýchlejšie a najjemnejšie, ako bude možné. Ty mi zasa sľúb, že mi povieš, ak ťa niečo zabolí. Ak budeš potrebovať prestávku, povedz mi a prestanem. A posledná, no veľmi dôležitá vec. Angie, ak by v tebe hocičo počas prehliadky prebudilo nejakú spomienku, hocijakú, ozvi sa. Dobre?“

Angie si nebola celkom istá, či chce prebúdzvať svoje spomienky. S jej nohami sa stalo niečo naozaj hrozné. Nemohla sa ani pozrieť, ako sa jej hompálajú z vyšetrovacieho kresla. Aj na zápästiach mala tmavé jazvy. Určite existoval veľmi dobrý dôvod, prečo si na to nedokázala spomenúť.

V mysli sa jej vynorili vzdorovité myšlienky. Nemusela tam byť. Mohla to vyšetrenie odmietnuť. Možno by to ešte mohla zastaviť. Naozaj bolo až také dôležité, aby sa všetko zistilo? Nemohli sa ostatní prosto tešiť, že je doma, a nechať ju na pokoji? Bola v bezpečí. Bola nažive. Mali to nechať tak.

„Dobre, Angela,“ ozval sa doktor Cranleigh. „Teraz skontrolujem podliatiny a jazvy na tele.“ Rýchlo a profesionálne zdvihol papierovú košeľu a preskúmal každý centimeter jej pokožky, zatiaľ čo sa Angie sústredila na fluorescenčné žiarivky nad sebou. Svetlo takmer nepozorovane blikalo. Jedna trubica bola o trochu žltšia ako druhá vedľa nej a Angie sa zamerala na rytmus blikania.

Doktor Cranleigh strávil pomerne dlhý čas skúmaním jej nôh a zápästí a potom si do notesa zapísal niekoľko poznámok a spravil zopár fotiek. Angie sledovala, ako sa ručičky hodín pomaly plazia po ciferníku, dýchala do taktu s tikaním a usi-

lovala sa ignorovať nechutný, tupý a gumený pocit, ktorý ju zaplavoval, keď sa jej prstami v rukaviciach dotýkal jaziev.

Prinútila sa spýtať: „Čo podľa vás... čo mi to podľa vás mohlo urobiť?“

Doktor odpovedal na jej otázku bez kľúčkovania: „Zahojené rany, ako sú tie na твоjich nohách, sú typickým následkom opakovaných hlbokých odrenín od pút. Najpravdepodobnejšie kovových, nie kožených. Tie na твоjich zápästiach najskôr spôsobil povraz alebo pevná šnúra. Rozhodne nesvedčia o sebapoškodzovaní. Nič ti nenapadá?“

„Nie,“ odvetila omráčene. Bola spútaná? V okovách? To slovo jej behalo myslou a pokúšalo sa nájsť aspoň náznak nejakej spomienky. Jej myseľ odolávala a zatlačala ho do úzadia temnou prázdnotou. „Jednoducho nič neviem.“

„Ďakujem, Angela. Teraz si, prosím, ľahni, opri si nohy o opierky, kolená pokrč a daj od seba, aby sme sa pozreli, či nemáš vnútorné zranenia.“

Angie odrazu stiahlo hrud' tak silno, že nemohla dýchať. *Schovaj sa!* zakričal detský hlások. Lebku jej prebleskla oslepujúca bolesť. Zakryla si oči rukami.

Z diaľky k nej doliehal lekárov hlas: „Možno pocítiš mierny tlak...“

Nič však necítila. Bolesť hlavy prešla tak rýchlo, ako prišla, a ona prekvapene otvorila oči. Sestrička jej podávala ruku, aby jej pomohla posadiť sa. „Hotovo, poklad,“ povedala. „Ďakujeme, že si s nami tak pekne spolupracovala. Môžeš sa obliecť.“

Hotovo? To bola celá prehliadka? Kde bol lekár? Ako sa stihol vypariť za dve sekundy, kým mala zavreté oči?

Srdce sa jej na chvíľku zastavilo. Boli to len dve sekundy, nie? Nestratila vedomie, však?

Angie preletela pohľadom od sestričky k hodinám na stene. Odkedy sa naposledy pozrela, prešlo len niekoľko minút a väčšinu toho času sa rozprávali. Uľavilo sa jej a dýchala pokojnejšie. Lekár bol asi naozaj rýchly.

Tak či tak, vďaka bohu, že to mala za sebou. Bol čas ísť domov a na všetko zabudnúť. Podvedomý výber slov ju prinútil pousmiať sa. Dalo sa zabudnúť, že zabudla? Možno.

Napriek všetkým dôkazom a argumentom nemala pocit, že jej chýbali tri roky. Keby svojich rodičov dokázala presvedčiť, aby sa upokojili, mohla by ďalej pokračovať vo svojom starom živote – zavolala by kamarátkam, vrátila by sa do školy, začala by tam, kde prestala. A prečo nie? Natiahla si mäkký pulóver, ktorý jej priniesla mama, a oblapila sa rukami. Mama si spomenula na jej najobľúbenejší nadrozmernejší chlpatý modrý pulóver.

Na štíhle nohy si natiahla hnedé menčestráky a cítila sa skoro normálne, kým sa nepostavila a neuvedomila si, že nohavice sú jej krátke. Znova. Ďalší dôkaz. Koho chcela presvedčiť? Nemohla pokračovať vo svojom predchádzajúcom živote. Do svojho života sa už nezmestila.

Sestrička prešla s Angie po chodbe k miestnosti s tabuľkou PERSONÁL. „Pán doktor sa rozpráva s tvojimi rodičmi. Choď dnu, zlatko. Veľa šťastia.“

Hej. Veľa šťastia. Ako sa asi malo trinásťročné dievča vyrovnávať so šesťnásťročným životom?

Angie položila ruku na kľučku a pomaly ju stlačila. Lekárov hlas doliehal až k nej. Zastala, aby počula, čo vraví mame a otcovi. Zachytila: „Velké trhliny v mäkkých tkanivách... nezvyčajné vnútorné zjazvenie... rozhodne opakované sexuálne útoky... členky... netypické pre sebapoškodzovanie... zá-

pästia... samovražda... dobrý zdravotný stav... nie je tehotná... psychiatrická...”

Angie pustila kľučku a vošla na toalety. Zamkla dvere a sklzla po nich chrbtom. Triasli sa jej kolená. *Opakované sexuálne útoky. Vnútorne zjazvenie.* Tie slová jej vírili v mozgu. Panebože! Takéto veci sa predsa nestávali normálnym ľuďom! To sa dialo len v telke.

Do tábora odišla ako obyčajné dievča, ktoré patrilo do komediálneho seriálu o usporiadanej rodinke, a zrazu sa z nej proti jej vôli stala hlavná postava špeciálneho dielu kriminálneho seriálu. Nieкто prepisoval scenár jej života. Bez jej dovolenia.

Angie si neuvedomovala, že plače, kým sa jej po tvári neskotúľala slza a nerozprskla sa na studenej dlaždici. Čo tam robila? Čo sa stalo? Podľa mamy a otca jej ktosi ukradol viac než tisíc dní života. A bez ohľadu na to, čo tvrdil kalendár v jej hlave, tok času a kruté skúsenosti sa podpísali na jej tele. Ich značky boli priamo tam. Na jej rukách, na jej nohách, na tvári.

Slané slzy jej na lícach vypaľovali cestičku. Zotrela ich vnútornou stranou zápästia.

Vstala a podišla k umývadlu, aby si tvár ovlažila studenou vodou, a znova ju zbadala. Tú cudziu ženu v zrkadle. Jej oči vyzerali staro a unavené, boli plné vedomostí, o ktoré sa odmietali podeliť. Boli ľútostivé a ustarané.

Angie šplechla vodu na tvár v zrkadle. „Chcem späť svoj život, ty špina!“ zasyčala na svoj odraz.

Ach, Angie, bola si na nás tak veľmi nahnevaná. Nevedela si, ako sme ti zachránili život, ako som s dievčatami spolupracovala, aby sme ťa uchovali čistú, ukrytú a nedotknú-

tú, našu Krásnu trinástku. Tak sme ťa nazvali. Mrzí nás, že sme nemohli nič spraviť s jazvami.

„Nemôže ešte začať chodiť do školy,“ vyhlásil otec. „Rozhodne nie, kým neprejde psychologickým vyšetrením. Veď ani nevieme, do ktorého ročníka ju zapíšeme.“

S mamou diskutovali o jej živote na predných sedadlách, akoby Angie ani nesedela niekoľko centimetrov za nimi a nespamätávala sa po ponížujúcej lekárskej prehliadke. Bola ubolená a cítila sa ulepená, hoci si nepamätala nijakú časť krátkého vyšetrenia, ktorá by to vysvetľovala.

Otec sa jej cestou po nemocničných chodbách a potom cez parkovisko k autu ani raz nepozrel do očí. Keď sa ho Angie pokúsila chytiť za ruku, predstieral kýchnutie a odtiahol sa od nej, aby mohol po vreckách hľadať vreckovku. Bolo šesťnásť priveľa na prejavy lásky na verejnosti? Odmietnutie ju poriadne zabolelo.

„Do ôsmeho,“ ozvala sa a nahla sa medzi ich sedadlá. „Mala by som byť v ôsmej triede. Už som vymeškala skoro tri týždne vyučovania. Musím nastúpiť čo najskôr.“ Na kolenách sa jej v lepenkovom pohári topila nedotknutá a nechutnaná dvojité mentolová zmrzlina s čokoládou. Bola vďačná, že si mama spomenula.

Maminou tvárou prebehli tri skúšobné výrazy, kým našla ten, ktorý sa jej pozdával – zdvorilý nesúhlas. „Sú to len tri týždne. Škola nám pomôže s doučovaním, aby si spolužiakov dobehla – o to sa postarám. Slniečko, potrebuješ spoločnosť svojich rovesníkov. Potrebuješ ich emocionálnu podporu.“

„Moji rovesníci sú v ôsmom ročníku,“ nezlomne trvala na svojom Angie.

„Angie, tvoji najlepší kamaráti sú už tretiaci na strednej – Livie, Kate, Greg.“

„Greg?“

Panebože! Nemyslela naňho... nuž, či to boli tri roky, alebo dva dni, spomienka na Grega bola ako slnečný lúč, ktorý prenikol týmto zvláštnym, temným dňom.

S väčšou skupinkou šli na konci júla do vodného parku Soak City, aby zažili posledné letné dobrodružstvo. Nezačalo sa to ako ich rande, ale keď sa ostatní presunuli k ďalšej atrakcii, ostali na pomalej rieke iba oni dvaja. Najsmiešnejšie bolo, že si ani nevšimli, kedy ich kamaráti odišli.

Plavili sa na bruchách na jednej nafukovačke ako tulene. Chodidlá mali namočené v teplej vode, slnko im pražilo na chrbty. Netrvalo dlho a obtreli sa o seba nohami. Angie sa v duchu tešila, že si ich nezabudla oholiť. Znova prešli celú riek dookola, no už mali prepletené nohy. Keď jej Greg položil svoju horúcu, opálenú ruku na chrbát, zdalo sa jej úplne prirodzené, že otočila hlavu a pozrela sa do jeho iskrivých očí. Ich prvý bozk chutil chlóróm a kolou.

Narazili do steny, ťukli sa zubami, vybuchli do smiechu a potom sa bozkávali, kým na nich pubertiacky plavčík nezačal písať a kričať: „Dávajte pozor, kam idete, lebo vás vyhodím!“

„Ach, ten prístup,“ zatiahol Greg. „Daj človeku pišťalku a už si myslí, že je riaditeľom zemegule.“

Angie sa zachichotala. „Tak urob, čo ti káže, a maj radšej otvorené oči!“

Dali si ešte jedno kolo. Spojení perami sa vpíjali jeden do druhého očami, boli slepí voči všetkým ostatným vo vode. Vznášali sa vo vlastnej bubline vo veľkosti jednej nafukovačky

a dvoch ľudí. Na konci dňa spolu oficiálne chodili. Pravda však je, že pred táborom vlastne spolu nikam nestihli ísť.

Greg. Fíha! Bol tretiak na strednej – to bolo fakt čudné. Môže tretiak na strednej chodiť s ôsmačkou? Počkať, počkať. Vlastne nebola naozaj ôsmačka. No čo ak chodil s niekým iným? To bolo možné – dokonca veľmi pravdepodobné.

Pri pomyslení na to, že ho znova uvidí, sa jej roztráskalo srdce, ale prečo? Bolo to z nadšenia, alebo zo strachu? Stále cítila jeho bozky, akoby sa to stalo len včera.

„Mami, nemôžem len tak vhuľnúť rovno do tretieho ročníka na strednej. Neexistuje. Zamysli sa nad tým. Som absolútne nepripravená. Nedokážem ich dobehnúť.“

Do reči im skočil otec: „Práve preto som navrhol, aby nám s rozhodovaním pomohla psychologička. Najmä keď má ten dočasný pamäťový blok. Čo ak jej to ovplyvnilo aj niečo iné, napríklad písanie alebo počítanie?“

„Potrebuje normálnu rutinu,“ nedala sa mama. „A svojich najlepších kamarátov.“

Do žalúdka ju bodla strašná myšlienka. So zastonaním z nej vyšiel prudký výdych. Možno už nie sú jej najlepšími kamarátmi. Možno už nemajú nič spoločné. Žartíky, ktoré spolu stvárali, sú už určite po dátume spotreby. Nebude poznať piesne, seriály ani internetové stránky, o ktorých sa budú medzi sebou rozprávať. A bude zvláštnosťou, celebritou, dievčaťom, ktoré na tri roky zmizlo.

„Oco má pravdu!“ vyhrkla. „Navyše, možno budem chcieť prestúpiť na inú školu.“

„Nuž, uvidíme,“ povedala mama, čím svojským spôsobom uznala porážku. „Detektív Brogan nám veľmi pomohol a na zajtrašie poobedie ti dohodol stretnutie so psychologič-

kou. Najbližších dvadsaťštyri hodín nemusíš robiť nič iné, iba jesť, oddychovať a pustiť všetko z hlavy.“

„To posledné sa už stalo,“ dodala Angie s náznakom trpkosti.

Oco zaparkoval v garáži a vypol motor. Jeho plec sa stiahla do nepreniknuteľnej hradby. „Angela, podľa toho, čo nám povedal doktor Cranleigh, si nie som istý, či si vôbec chceš na niečo spomenúť. Potláčanie spomienok je prirodzený obranný mechanizmus. Ak je pravda čo i len polovica toho, čo si myslíš... nuž, nechajme to tak.“ Odvrátil tvár, ale Angie zachytila jeho znechutený výraz aj slzy v jeho očiach.

„Nezačínaj!“ zasyčala naňho mama a prstami si stlačila ko-reň nosa. „Teraz oslavujeme zázračný návrat našej Angie, nech sa už udial akokoľvek.“ Buchla dverami na aute. „Pustím sa do prípravy večere, kým sa umyješ, zlatko,“ povedala. „Čo tak tvoje obľúbené špagety so syrom?“

Správali sa tak zvláštne. Tak emocionálne. Angie bolelo brucho. Zmohla sa len na to, aby prikývla a predstierala, že to znie výborne.

„Vitaj doma, Angie,“ dodala mama. „Nezabúdaj, že ťa z celého srdca ľúbime, nech sa deje čokoľvek.“ Až neprijemne silno dcéru objala.

Nech sa deje čokoľvek? To malo čo znamenať? Angie chvíľu stála v kruhu matkinej náruče a potom sa vytrhla.

Vybehla po schodoch a vletela do svojej izby, akoby tie dve-re boli stroj času. Všetko bolo upratané a odložené na svojom mieste, presne ako to nechala pred odchodom do tábora. Jej teplá deka bola poskladaná do štvorca na hojdacom kresle. Jej gitara stála vo výklenku pri okne.

Na bielizníku boli poukladané škatuľky od topeného syra, ozdobené korálikmi, v ktorých mala odložené svoje šperky –

prstene, náhrdelníky, náramky a náušnice, všetko pekne rozdelené. Hnedý plastový koník, ktorého zachránila zo smetného koša, cválal k fotke Angie, Livie a Katie, pritlačeným k sebe lícami v obrovskej krútiacej sa šálke v Disneylande. Prešla prstom po hrubej vrstve prachu, čo sa usadila na jej veciach.

Prst sa zastavil pri nohe sošky anjela, ktorú jej darovala stará mama po confirmácii pred niekoľkými mesiacmi – aspoň sa jej zdalo, že to bolo len pred niekoľkými mesiacmi. Zdvihla ju, pohladkala snehobiele keramické krídla a zotrela pavučinu, ktorú si tam utkal nejaký pavúk. Zvláštny darček, napadlo jej znova. Nebol to dievčensky sladký gýčový anjelik, ale silný, bezpohlavný anjel s úzkymi perami a so žiarivými očami. Vyzeral odhodlane, dokonca zúrive ako anjeli zo *Starého zákona*, ktorí desili smrteľníkov ohnivými mečmi. Sošku opatrne položila na svoje miesto, späť na nezaprášený kruh na bielizníku.

Jej pozornosť upútal strieborný prsteň v jednej zo škatuliek so šperkami. Ach! Nechala ho v kúpeľni, ale nejako sa dostal do jej izby. Vybrala ho, aby si ho obzrela.

Na prsteni bolo dookola vyrytých šesť maličkých lístkov vyrastajúcich z jediného konárika. Bol jej povedomý a zároveň celkom cudzí. Asi ho mala odovzdať ako dôkaz. Cez okno prenikol lúč svetla a zaligotal sa na nepravidelnom vzore vnútri obrúčky. Čo tam je? Nápis? Prižmúrila oči, aby ho prečítala: NAJDRAHŠIA ANGELA. MOJA ŽIENKA. Tie slová sa odrazili od múru okolo jej pamäti a zanechali za sebou len vydesenú myšlienku. *Toto nikto nesmie vidieť.*

Prsteň jej skočil na prostredník a usadil sa v ryhe na prste, akoby tam patrila. Musela ho nosiť dlho, aby sa tak prispôbil jej prstu. Krútila ním a ťahala ho, kým sa jej podarilo stiahnuť obrúčku cez hánku. Jej ruka bola bez neho bledá a nahá.

Znova si ho nastokla a pustila to z hlavy.

Cez ustlanú posteľ bola prehodená patchworková deka s letným motívom od starej mamy. Na nočnom stolíku ležala brožovaná kniha so záložkou – *Zvieracia farma* –, ktorú čítala pred táborom. Pod ňou bol jej denník. Zámok bol zlomený a denník ležal otvorený niekde uprostred siedmej triedy. Stránky pokrývalo známe písmo, poctivo plnilo deň za dňom až po posledný zápis. Druhý august. Toto napísala v stane pri svetle baterky. Včera večer. Nie, nie včera. Pred viac ako tromi rokmi.

Usilovala sa predstaviť si svoje nevinné nadšenie, ktoré pocítovala, keď napísala: „*Au! Dlhá túra do tábora. Všetko ma boľí, ale večera bola skvelá a opekačka ešte lepšia. Zajtra nás čaká túra po horskom chodníku. Super. Nemôžem sa dočkať.*“

Dovtedy bola každá strana zaplnená. Potom nasledovali len prázdne stránky. Mala z toho zimomriavky.

Z dverí sa ozval mamin hlas: „Keď to priniesli z tábora, bola to jediná vec, ktorá mi po tebe ostala.“

Angie mala sklopený zrak. Zašepkala: „Zlomila si zámok. Čítala si ho, však? Môj osobný denník.“ Aj keď tam nemala nijaké veľké tajomstvá, bolo tam veľa veľmi osobných poznámok o Gregovi. O jeho tele, rukách, perách. Do tváre sa jej nahnala krv.

Mama sa za ňu potichu postavila, rukami ju objala okolo pása a položila si bradu na jej plece. „Mrzí ma to, Angie. Museli sme to spraviť kvôli vyšetrovaniu. Každá stopa...“

„Panebože! Čítal to aj on!“

„Oco? Nie, nie. Povedala som mu, že tam nie je nič, čo potrebuje vedieť. Len dievčenské veci.“

„Myslela som detektíva Brogana.“ Angie by sa najradšej prepadla od hanby. Samozrejme, že to čítal. Bola to jeho práca.

Cítila, ako mama prikývla. „Nemá zmysel trápiť sa tým.“ V maminom hlase pobadala nútenú veselosť. Chcela znieť normálne. „Nič som tu nezmenila. Chcela som, aby si to tu našla presne tak, ako si to nechala.“

Angie sa otočila a silno ju objala ako záchranné koleso na tomto šialenom, rozbúrenom mori. Pocítila, že mama si vzdychla a zachvela sa. „Nikdy som to nevzdala,“ zašepkala. „Ver mi.“

Angie si obtrela tvár o mamino plece. „Myslíš si, že si niekedy spomeniem?“

Mama bola hodnú chvíľu ticho. Angie odstúpila a zachytila utrápený výraz na jej tvári a hlboký smútok v očiach. Trvalo to však len niekoľko sekúnd a potom sa mama ovládla.

Nakoniec prehovorila: „Tri dlhé roky som nechcela nič iné, iba zistiť, čo sa ti stalo. Teraz... Úprimne povedané, neviem, či chcem, aby si si spomenula.“

Tak aspoň v tomto sa zhodneme.